



1

Prabudusi tą 1992-ųjų vasaros rytą galutinai suvokiau, kad turiu drąsiai sutikti bet kokią žinią ir išsiaiškinti, kodėl per pastaruosius keletą mėnesių mano pilvas taip išaugo. Ilgiau negaliu to neigti. Viena mano dalis žinojo, kad viduje yra kažkas bloga ir kad turiu eiti pas gydytojus pasitikrinti.

Negalėjau patikėti, kad su manimi galėtų atsitikti kas nors „bloga“. Atrodė, viską dariau gerai! Jau dvylika metų sąmoningai laikiausi sveiko gyvenimo būdo, buvau sąžininga. Valgiau gyvybingą, energetiškai vertingą vegetarišką maistą, gėriau tik gryną, švarų, filtruotą vandenį ir kasdien šokinėjau ant batuto. Gyvenau mažame namelyje Malibu, Kalifornijoje, vandenyno pakrantėje ir kvėpavau gaiviu jūros oru. Be to, po šitiek metų darbo asmenybės tobulėjimo link jau nebesivarginau, kad nukreipčiau savo mintis teigiama linkme; tai vyko savaime. Buvau visiškai patenkinta savo santuoka, mylėjau vaikus, jaučiausi energinga ir labai dėkinga už savo darbą, – aš keliavau po pasaulį, vesdama seminarus, kad įkvėpčiau kitus rūpintis sveikata. Mano gyvenimas buvo tai, ko ir troškau.

Lankiau seminarus mokydamosi visko, kas tik įmanoma, apie kūno ir dvasios gydymą. Atrodė, kad visą savo gyvenimą gyvenau remdamasi sveikatos ir geros savijautos principais, – neabejotinai buvau gyvas pavyzdys. Bet nepaisant to, mano pilvas taip išaugo, tarsi būčiau nėščia, nors žinojau, kad taip nėra. Kaip tai galėjo įvykti, jei viską dariau gerai?

Buvau taip sutrikusi ir susigėdusi, kad negalėjau savo nuogaustavimų išsakyti net artimiausiems draugams. Aš, „žinovė“, mokanti kitus rūpintis sveikata, negaliu užsegti pačių laisviausių savo kelnių užtrauktuko.

Daugiau nei penkiolika metų sukiojau natūraliosios medicinos ir alternatyviųjų terapijų sferoje, o dabar, susidūrusi su rimta sveikatos problema, sutrikau, suvokdama, kad teks eiti pas „įprastinį“ gydytoją.

Nors žinojau, kad skubiai reikia tikslios medicininės diagnozės, neturėjau supratimo, nuo ko pradėti, kam skambinti.

Neturėdama drąsos paskambinti kam nors iš draugų ir nesugalvodama kur dar kreiptis, nusprendžiau užsukti į knygyną. Peržvelgusi lentynas, radau knygą, kurią parašė chirurgė, besispecializuojanti moters sveikatos srityje; ji buvo žinoma kaip žmogus, neskubantis iškart šalinti visų organų. Pamaniau, kad būtų protinga pradėti nuo jos. Kai paskambinau knygos gale nurodytu telefonu, nustebau ir susijaušinau, nes užregistravo tik už šešių savaitių.

Per tą laiką, atrodė, mano pilvas dar labiau išsipūtė, o mėnesinės prasidėjo gerokai anksčiau. Vizito pas gydytoją išvakarėse sukaupusi drąsą paskambinau vienai iš geriausių savo draugių – Katerinai, papasakojau, kas darosi, ir paprašiau, kad palydėtų pas gydytoją.

Kai atvykome, man pasidarė bloga vien pagalvojus, ką gali diagnozuoti. Mudviem su Katerina belaukiant apžiūros ir besišnekant, mane išpylė šaltas prakaitas, o baimė ritosi manimi kaip bangos. Po pusantros valandos seselė pagaliau pakvietė mus užėiti. Keturiasdešimt penkias minutes trukusi apžiūra buvo labai nuodugni ir, atrodė, tęsis amžinai. Gydytoja beveik visiškai nieko nepasakė, o aš tikėjauisi išgirsti tai, ko labiausiai bijojau.

Pabaigus ji ramiai atsisuko į mane ir pažvelgė tiesiai į akis. Maloniu, bet bejausmiu balsu ji pasakė:

– Brandon, jūs tarsi būtumėt penkis mėnesius nėščia, auglys – sulig krepšinio kamuoliu.

Mano viduje buvo visiška sumaištis, desperatiškai stengiausi suvokti, ką ji pasakė. Negrabiai pabandžiau apsimesti nerūpestinga ir pratariau:

– Tęskite, daktare. Ar nė kiek neperdedate... krepšinio kamuolys... ar ne per smarkiai pasakytą? Krepšinio kamuolys štai toks! – nepatikliai parodžiau rankomis ir tuoj pat pasijutau kvailai.

Nesušildyta mano bandymo pajuokauti, ji tvirtai, beveik režiančiai, atsakė:

– Ar jums būtų geriau, jei pavadinčiau jį paplūdimio kamuoliu? Jis yra *štai tokio* dydžio. Ar nepastebėjote, kad pastaruojau metu sunkiai kvėpuojate?

Linktelėjau ir nevykusiai suvapėjau, kad maniau, jog tai dėl pilvo pūtimo ir padidėjusio svorio.

Ji pasakė:

– Tai dėl to, kad šis auglys, šita „dubens masė“, išaugo iš gaktos srities iki pat šonkaulių lanko (ji lietė mano kūną, rodydama, kiek erdvės užima auglys) ir spaudžia diafragmą apsunkindamas kvėpavimą. Jis užaugo toks didelis, kad turite gultis į ligoninę šiandien pat, atlikti papildomus tyrimus ir operuoti.

Visos kvailystės kaip mat išdulkėjo iš galvos. Keletą kartų kvailai pabandžiau sušvelninti pokalbį, kol įsidrąšinau paprašyti jos, kad pasikalbėtume privačiame kabinete.

Einant koridoriu Katerina uždavinėjo klausimus gydytojai. Atrodė, ji stengiasi laimėti laiko, kad susivokčiau savyje ir sudėliočiau viską į savo vietas. Mes susėdome, ir aš gydytojos paklausiau, ką visa tai iš tikrųjų reiškia ir koks mano pasirinkimas. Atrodė, kuo toliau ji kalba, tuo viskas darosi baisiau. „Vienintelis pasirinkimas“ – operacija, be to – neatidėliotina.

Širdis ėmė daužytis nuo vidinės įtampos. Jaučiausi kaip žvėris spąstuose. Galų gale turėjau pareikšti:

– Negaliu leisti jums to daryti, daktare. Aš dirbu dvasios ir kūno gydymo srityje. Man turi būti suteikta galimybė praktiškai įrodyti tai, ko mokau kitus, turiu pabandyti išsigydyti savo būdu... Kiek laiko galite man duoti?

Ji dar labiau surimtėjo ir atsakė, kad šiuo atveju elgtis nerūpestingai negalime.

– Jūs nesuprantate, Brandon, – pasakė ji. – Ne auglio dydis svarbiausia. Negalime gaišti laiko dėl to, kad jūs kraujuojate. Čia ne mėnesinės. Tai – vidinis kraujavimas.

Aš kovojau ir stengiausi susitarti visais įmanomais būdais. Visa, ką sakė gydytoja, priėmiau protingai ir logiškai; aš nenorėjau rizikuoti savo gyvybe, bet jutau galingą trauką, – turiu kaip nors išlošti sau daugiau laiko. Turiu išbandyti savąjį gydymosi procesą ir padaryti tai pačiu geriausiu būdu.

– O ką, jei sugebėčiau sustabdyti kraujavimą medicinine hipnoze ar homeopatija, ar dar koku nors būdu? – paklausiau. – Kiek tada duotumėt man laiko?

Aiškiai susierzinusi ji papurtė galvą ir perėjo į malonų, bet ryžtingai tvirtą, kiek globėjišką toną:

– Brandon, jūs labai nuoširdi, o aš netgi tikiu alternatyviąja natūraliąja medicina, kai diagnozė tai leidžia, tačiau jūsų dubens masė tiesiog per didelė, kad būtų galima svarstyti.

Rodydama į lentynų lentynas knygu, besirikiuojančių palei sienas, tarsi tai būtų įtikinamas įrodymas, ji tęsė:

– Visose šiose knygose nėra *nė vieno* atvejo, kuriame moteris būtų natūraliai išsigydyusi tokio dydžio kaip jūsų dubens masę. Tad netgi jei turėtumėte geriausią pasaulyje tikslą, aš negaliu švaria sąžine jūsų iš čia išleisti, esant tokiai jūsų sveikatos būklei. Būdama gydytoja, aš gelbsčiu gyvybes, ir jūs turite prisistatyti į ligoninę šiandien popiet.

– Jūs *turite* duoti man laiko; kiek laiko galėtumėte man duoti? – maldavau aš.

Derybos tęsėsi, kol galų gale, po dar trisdešimties minučių, susitarėme, kad jeigu kaip nors sugebėsiu sustabdyti kraujavimą per porą dienų, turėsiu mėnesį laiko daryti tai, ką aš žinau, kaip padaryti – ir padaryti tai pačiu geriausiu būdu. Jei simptomai pablogės, nedelsdama skambinsiu jai, o jeigu po mėnesio dubens masė nebus visiškai išnykusi, sugrįšiu ir leisiu chirurgams daryti tai, ką jie moka – pašalinti chirurgiškai.

Išeidama iš kabineto atsisukau ir, pažvelgusi į jos susirūpinusias akis, supratau, kaip iš tiesų jai rūpiu. Bet mačiau ir tai, kad ji neabejojo, jog man nepasiseks pačiai išsigydyti. Ramiai, užtikrinto žmogaus tonu ji pasakė:

– Pasimatysime po mėnesio.

Ji buvo visiškai tikra, kad mano lemtis – operacija.

Mano širdis vis dar daužėsi, kai žengiau į Los Andželo saulę ir pasijutau lyg būčiau išleista iš kalėjimo. Nors nebuvau didelė Los Andželo gerbėja, tą popietę jis man atrodė pati gražiausia žemės vieta. Medžiai mirgėjo spalvomis, oras buvo pilnas kvapų, o aš jaučiausi neįtikėtinais laiminga jau vien dėl to, kad gyvenu. Mano pojūčiai reikėsi visu savo ryškumu ir aštrumu. Gyvenimas atrodė labai labai brangus.

Tą akimirką įvyko esminis lūžis. Laikas tarsi visiškai sustojo. Visa baimė pavirto gilia ramybe, ir iš vidaus išplaukė tylus, bet tvirtas „žinojimas“... „žinojimas“, kad tai – „žadintuvo skambutis“ ir kad šis auglys – tai dovana, turinti išmokyti mane kažko svarbaus, ir kad man bus kažkaip vadovaujama, kaip gydytis.

Net nekilo klausimas *ar* gydysiuos. Tik nebuvo aišku *kaip*.

Nors nežinojau, kokia bus ta mano gydymosi kelionė, kažkaip suvokiau, kad ta pati mano pačios dalis, kuri sukūrė auglį, bus atsakinga ir už tai, kad jį išprašytų. Tai pripažindama aš pajutau vaikišką naivumą ir tikėjimą, kad būsiu koku nors būdu vedama ir suprasiu, ko šita dubens masė turėjo mane išmokyti.

Taigi mano gydymosi kelionė prasidėjo.



2

Bestovėdama Los Andžele, saulės atokaitoje, tą trumpą akimirką, kai, rodės, sustojo laikas, pajutau, kad visas mano gyvenimas buvo skirtas tam, kad atvestų mane čia. Nuotrupos iš įvairių dvasios ir kūno gydymo metodų, su kokiais tik buvau susidūrusi per mokymosi metus, šmėsčiojo mano mintyse.

Siūbtelėjo dėkingumas už visa, ką buvau išmokusi, už visus mokytojus, iš kurių mokiausi, už visas istorijas, sužinotas iš žmonių, kuriems diagnozuotos kur kas rimtesnės ligos nei man, žmonių, kurie buvo labai drąsūs ir sėkmingai išsigydė. Aš ne tik skaičiau, tyrinėjau ir mokiausi iš šimtų tokių atvejų, bet per daugelį metų turėjau laimės padėti kitiems sėkmingai įveikti jų gydymosi kelią. Supratau, kad jų patirtis – tai gyvas pavyzdys man, ir jų drąsa uždegė mane. Žinojau, kad jeigu bent *vienas* žmogus sėkmingai išsigydė fiziniame ląstelių lygmenyje, tai reiškia, kad bet kurio žmogaus kūnas geba gydyti ląsteles. Taigi nekilo abejonių, jog tai įmanoma; tik nežinojau, kokia bus *mano* gydymosi kelionė.

Atsukau susivokusi, kad kurį laiką buvau panirusi į savo mintis ir kad mano mieloji draugė Katerina vis dar stovi šalia manęs. Nepatikliai žvilgtelėjau į ją ir pasakiau:

– Na bent jau gavau mėnesį laiko. Eime išgerti sulčių. Jaučiuosi ne kaip... reikia atgauti ramybę.

Iš „Gerosios Žemės“ sveiko maisto restorano paskambinau savo vyrui Donui, kuris buvo išvykęs iš miesto ir vedė seminarus drauge su Entoniu Robinsu, vadovaujančiuoju Amerikos asmenybės vystymosi mokytoju. Stengiausi, kad perteikiant naujienas mano balsas neatrodytų pernelyg susirūpinęs:

– Atsimeni, kad ruošiausi pas chirurgę pasitikrinti, kodėl mano pilvas taip padidėjo?

– Na taip, kaip sekėsi?

– Man diagnozavo auglį, dydžio sulig krepšinio kamuoliu, ir davė mėnesį laiko su juo susidoroti.

Kitapus įsivyravo ilga tyla... Donas nekalbėjo.

– Velniai griebtų, vieną mėnesį?

Nors jis aiškiai dėstydamas mintis ir buvo apsiskaitęs mokslų daktaras, bet, rodės, prarado amą. Sumurmėjęs kažką nesuprantamo, jis perdavė ragelį Toniui, kuris buvo ir *mano* bosas. Aš to nesitikėjau. Pasijutau keblioje padėtyje ir labai pažeidžiama, bet stengiausi atrodyti linksma ir pasitikinti perpasakodama Toniui naujienas. Užsikirsdama pasakiau:

– Sveikas, Toni, nežinau ar pastebėjai, kad mano pilvas per keletą mėnesių tarsi apaugo riebalais. (Aš maniau, kad gana sėkmingai slepiu jį po ilgomis, gražiai krintančiomis, romantiškomis suknelėmis.)

– Taip, Brandon, tiesą sakant, pastebėjau...

Sumišusi staiga pritrūkau žodžių. Po ilgos, keblios pauzės visi mano žodžiai paskubomis pasipylė iškart:

– Na... man diagnozavo auglį, dydžio sulig krepšinio kamuoliu, ir davė tik mėnesį laiko su juo susidoroti...

Dar viena ilga pauzė pakibo ore, ir aš laukiau, tikėdamasi ir baimindamasi nemalonaus atsakymo. Bet netikėtai jis prabilo pasitikinčiu, drąsinančiu tonu:

– Viskas gerai, Brandon, tu susitvarkysi... pasimatysime meistrų seminare (kuris turėjo po mėnesio įvykti Havajuose).

Tonis vėl atidavė ragelį Donui, ir aš, trumpai išdėsčiusi visas medicininės smulkmenas ir užtikrinusi jį, kad su kraujavimu greit susidorosiu, baigiau pokalbį...

Stovėjau prie telefono būdelės šiek tiek priblokšta, mintyse perkratinėdama pokalbio su Toniui detales ir galvodama apie jo atsakymą... „Viskas gerai, Brandon, tu susitvarkysi“... Suvokiau, kad jis visiškai pasitiki manimi ir neabejoja, kad gydymas gali greit paveikti kūno ląsteles. Aš galvojau: „Jis teisus, tai gali įvykti ir įvyks taip greitai, bet pasipasakoti galiu tik tiems žmonėms, kurie tai žino ir neabejoja. Neleistina prisišaukti negatyvumo iš žmonių, kupinų gerų ketinimų, kurie savo abejones, baimes ir neprotinę užuojautą projektuos į mane. Aš gavau tik mėnesį laiko.

Tai – brangus laikas.

Tą akimirką tyliai pasižadėjau, kad papasakosiu tik tiems žmonėms,

kurie nė kiek neabejodami visa širdimi pozityviai remis mane – kurie bus įsitikinę, kad galiu išgyti ir išgysiu.

Papasakojau tik aštuoniems žmonėms.

Po pietų nedelsdama nuėjau į mūsų vietinę homeopatinę vaistinę ir apie savo būklę papasakojau vaistininkui. Jis pasiūlė keletą žolinių ir homeopatinių vaistų (vienas jų turėjo sustabdyti kraujavimą) ir perspėjo, kad atsisakyčiau kofeino, nes statistika rodo, kad kofeinas labai skatina auglių didėjimą.

Tada grįžau namo ir atlikau paprastą neurolingvistinį dvasios ir kūno gydymo seansą, kad sustabdyčiau kraujavimą. Po pusantros dienos nustečiau ir su palengvėjimu atsidusau pamačiusi, kad, nepaisant atsitiktinių dėmelių, kraujavimas liovėsi.

Paskambinau gydytojai. Ji klausėsi mano naujienų gan skeptiškai nusiteikusi, bet nuoširdžiai ir, pokalbiui einant į pabaigą, perspėjo mane: „...jei bet kuris simptomas paaštrėtų, skubiai skambinkite man“.

Dar prieš padėdama telefono ragelį suvokiau, jog man tikrai pasisekė, kad išlošia visą mėnesį laiko. Atsipalaidavau ir su palengvėjimu atsidusau. Tada ėmiau susivokti, kad *dabar* man prieš akis *tikrasis* darbas.



Pajutau beveik vaikišką smalsumą ir atvirumą. Kurgi nuves manoji kelionė? Pernelyg gerai supratau, kad „žadintuvo skambutis“ mane perspėjo ir kad vienas mėnuo – labai trumpas laiko tarpas. Negaliu eikvoti nė kruopelytės laiko. Nors nežinojau nuo ko pradėti, jutau nuolatinį, primygtinį „žinojimą“, kad kažkokiu būdu man bus vadovaujama. Tegalėjau viena – PASITIKĖTI.

Pažadėjau sau, kad visiškai atsiduosiu tam vadovavimui, kad ir koks jis būtų, ir PASITIKĖSIU, kad ir kur tai vestų. Pabandysiu viską padaryti kuo geriausiai, nesvarbu, kokie bus rezultatai. Neabejojau, kažkuri mano kelionės dalis atskleis ir išaiškins, ko šis auglys turi mane išmokyti. Žinojau, kad reikės išsiaiškinti, kokios neišspręstos praeities emocijos ir šablonai tūno laštelėse, sužinoti, kokias pamokas turiu išmokti, ir galų gale – visa tai išspręsti ir paleisti.

Kadangi ilgus metus darbavausi dvasios ir kūno gydymo srityje, tikėjau, kad visa, kas atsitinka, turi savo priežastį ir tikslą. Kai sužinai, ko liga ar fizinis blokas turi tave pamokyti ir pagaliau paleidi laštelėse susikaupusias emocines problemas, tada ir *tik* tada gali prasidėti tikrasis gijimas visuose lygmenyse – emociniame, dvasiniame ir fiziniame. Tik tada kūne prasideda natūralaus, savaiminio gijimo procesas. Žinojau, kad reikės paleisti visas emocines problemas, susikaupusias auglio viduje. Kol kas nežinojau, kokios tos problemos.

Žinojau ir tai, kad turėsiu labai praktiškai fiziškai pasirūpinti savo kūnu, jam ruošiantis atsikratyti begale degeneracinių ir nuodingų laštelių! Taigi visų pirma nusprendžiau padėti savo kūnui gyvybingu ir neužterštu maistu, pasinaudodama gerai žinomais natūralios higienos metodais, kurių buvau išmokus.

Jau ir anksčiau valgydavau sveiką maistą, bet dabar nusprendžiau valgyti optimaliai, kad sukurčiau aukščiausius energijos lygmenis. Savo

vegetarišką dietą su 65-70 procentų šviežių ir termiškai neapdorotų vaisių bei daržovių pakeičiau gyvu maistu – visu 100 procentų, ėmiau gerti daug šviežiai spaustų sulčių. Vartojau maisto enzymus ir žymiai daugiau mineralų, valgiau žoleles, nes žinojau, kad jos padeda valymosi procesui. Be to, nusprendžiau masažu suaktyvinti limfos tekėjimą, o žarnyną valyti hidrokolonterapija tam, kad kai baigsis emocinis valymasis, mano kūnas būtų kuo geriausias būklės ir galėtų fiziškai išsivalyti. Bet tai buvo tik nesudėtinga praktinė fizinė pagalba. Žinojau, kad mano *tikrasis* darbas – atskleisti, kokios emocijos glūdi auglio viduje.

Donas buvo Kanadoje, jis negalėjo nutraukti seminarų, kuriuos vedė tuo metu. Taigi, suteikdama ypatingą reikšmę tam, kas vyksta, tądien nusprendžiau, kad turėčiau būti šalia jo ir kad turėtume mažumėlę paaustogauti drauge, viską šiek tiek sulėtinti. Galbūt tuomet vidinis vadovas atskleis sekantį žingsnį. Nusipirkau lėktuvo bilietą į Kvebeką.

Instinktyviai žinojau, kad pradedant gydymosi kelionę reikia nusi-raminti, atsiverti ir TIKĖTI, TIKĖTI, TIKĖTI, leidžiant atsiskleisti vis naujiems žingsniams. Kažkoku būdu intuityviai supratau, kad aš, Brandon asmenybė, nevadovauju, kad vairuotojo vietą užima begalinis protas. Žinojau, kad mano dalis, atsakinga už plaukų augimą, širdies plakimą, dirbs savo darbą ir turės didelės drąsos paklusti bei atsikvėpti vidinėje ramybėje tam, kad vidinis vadovas atskleistų kitą žingsnį.

Tad trumpos atostogos atrodė ir bus geriausias kitas žingsnis.



Įsėdusi į lėktuvą, skrisiantį į Kvebeką, pagalvojau, kad nesimėgausiu čia siūlomu nuostabiu prancūzišku maistu, o valgysiu gurgždančias salotas, šviežius vaisius ir koloidinius mineralus, gersiu morkų sultis. Ši mintis vertė mane sunerimti ir užsispirti, nors priminiau sau, kad turiu tik mėnesį ir tai yra mažiausia, ką galiu padaryti, kad save sustiprinčiau.

Tingiai bevaikštinėdama su Donu ramiomis, gražiomis Kvebeko gatvėmis pajutau sustiprėjusią įžvalgą – mano pojūčiai buvo gyvi ir aštrūs. Medžių spalvos atrodė gyvesnės, o gatvės kavinių kvapai – tokie įvairūs ir turtingi. Grindinio akmenys – per ilgus metus nugludinti žmonių, karietų ir automobilių, o debesys ryškiai išsiskyrė gaiviai mėlyname dangaus skliaute. Jaučiau palaimą galėdama tiesiog žiūrėti, kvėpuoti ir jausti, – netgi žvarbus vėjas atrodė nuostabus. Tarsi pati mano siela ragavo gyvenimą – tokį, koks jis yra *iš tikrųjų*.

Mane apgaubė tyluma. Atrodė, kad laikas sustojo. Pasijutau besiilsinti gilioje ramybėje, kuri kažkoku būdu buvo ir visiškai nejudanti, ir gyvai švytinti. Giliai viduje suvokiau, kad esu „vedama“. Iš išorės atrodžiau susimąščiusi ir rami, bet viduje vos nepravirkau iš dėkingumo už šį žinojimą, kuris taip galingai skleidėsi.

Atsigrėžiau į Doną: nežinojau, kiek laiko praėjo man taip bestovint, bet pastebėjau, kad jis buvo neįprastai ramus. Kai panorau giliau pasikalbėti, Donas prisipažino, kad nenorėjo atskleisti man savo jausmų, nes žinojo, kaip svarbu man būti su žmonėmis, kurie pozityviai remia, kurie *neabejoja*, kad išsigydysiu. Jis turėjo pripažinti, kad buvo išsigandęs.

– Jis atrodo toks didelis...

Ilga pauzė...

– Jis yra didelis, – ramiai atsakiau aš.